

קולנוע

תודוך

חובה לראות

כיעות, אינם מצליחים להכניע את האופטימיזם שלה, ואת עצם היות אושר לגלות שאחרי הנפילה היא שוב בחיים.

*** **הלאופופין** (פרזי, ארצות-הברית) — קומדיה ישנה ומטורפת משנת 1941, שהכל קורה בה בלי התראה מוקדמת. הגיבורים עוברים מעלילה לעלילה, שולפים בדיחות מן המותן ומלגלגים ב"הנאה על תעשיית הקולנוע. מוצר יחיד במינו, שגם הבימאי, ה"ס פוטר, לא חזר עליו מעולם.

*** **לילה של אהבה** (טיי-לח, יונוסלבליה) — סאטירה פרי ליטית-מינית. על המפכות וחריי-מיטות במדינה דימינית במרכז אירופה. העלילה מתרחשת אמנם בשנת 1920, אבל קל לזהות את החיזים המופנים לכל הקנאים של היום. אמנם הבימאי, דושאן מאקא-בייב, כבר אמר את הדברים הללו קודם לכן, אבל הפעם רוחו מכוון דחת עליו במיוחד, והוא עושה את הכל בציבועי גלידה מלטפים.

*** **שקרים וזיירי-אויטיים** (צפון, ארצות-הברית) — מוצג גם בחיפה ובירושלים — תרגיל מבריק בשיחות מלוכלכות בין פרקליט מיוחס, אשתו הצנונת, גיטתו המתירנית וידידו האימפר-טנט, המראיין נשים על חוויותיהן המיניות. הבימאי, סטיבן סודרברג

תליאביב: זה הדוד שלי, סיפור קצר על אהבה, לילוח כבירה, סכס, שקרים וזיירי-אויטיים, בנולד המילחמה היא, הלאופופין, לילוח כבירה, תיקנות גדולות.

חיפה: קפה בנדר, סכס, שקך רים וזיירי-אויטיים.

ירושלים: סכס, שקרים וזיירי-אויטיים, הלאופופין, ואו.

תל-אביב:

*** **זה הדרך שלי** (הקולנוע, צרפת) — הקומדיה המתחכמת של ז'אק טאטי על העימות בין מי שחיים כדי לרכוש לבין מי שחיים כדי לחיות, מלא המצאות מעוררות ופיוטיות, שי אולי ייראו איטיות בקיצונו למי שאינו מפעיל את דימויו כדי להשלים את המוצג על הכר.

* **על הפנים** (הודו ופיליפ, ישראל) מוצג בכל רחבי הארץ) — האומלל בין סירטי המצלמה הנס-תרת שיצאו לאור עד היום, מצטיין ככוסר המצאה ירוד, מכיר את הנמתחים ואת הצופים גם יחד, ומעליב בגישתו אנשים וקנים על לא עוול בכפם.

*** **סיפור קצר על אהבה** (לב, פולין) — הדיבר

ילד מכווץ בתוך עוגיה: חרדת המיזעור

מעופפים על גבו של זבוב שובב או רוכבים על גבי נמלה. במקביל, האב המודאג, המנחש מה קרה לצאצאים, מתחיל לפשפש בתוך הגן, וה"שכנים המעוצבנים מזמינים את המישטרה. כמקובל בסירטי דיסני, האפקטים המזיזים מעובדים היטב. שלא כמקובל בשנים האחרונות, מוצג לפני הסרט הארוך סירטון מצוייר עם הגיבור הבינלאומי החדש, רוג'ר ראביט. זה אמיליו וותר משעשע מן הסרט.

ויז'י בינצ'יקי: לוחטון גדול עליו

זיזי הופמן, בימאי פולני ותיק, עיבד רומאן רביהצ'לחה מן המחזית הראשונה של המאה (שזכה כבר לגרסה קולנועית קודמת) כשהוא מורח בהנאה שכבות עבות של שמאלץ על סיפור שלא היה מבייש שום אופרתי-סבון בכל מקום בעולם. המישחק והבימוי תואמים לנו"ש. ויז'י בינצ'יקי, בתפקיד הראשי, מנסה כמיטב יכולתו להיכנס לנעלמים של צ'רלס לוחטון, אך אלו גדולות עליו בעשר מידות.

עבדים מודרניים על הגגות: איך נפלת ויזי

והוא אף משתמש בנערותו של הגיבור הצעיר, כדי לעמוד על המישמר ולהזהיר את זבנוי הבהמיים מפני כל הפרעה אפשרית. והרי לכם, מן המוכן, מילחמה קלאסית בין הטובים וה"רעים, שבה אפשר להשתמש בטכניקת הקפרי-איירה ולא רק בשביל לרקוד.

ויזי עובר מדמוס שדוף אחד לאחד, החל מן הצילום, דרך טכניקת העריכה הבוטה והמלר-דרמאטית ומוטב היה אילו נח על זרי הדפנה.

מי ברעש מי ברעם

מותק, הילדים הת' כווצו (רב'חן, תל-אביב, ארצות-הברית) — יש מי שסבור, כנראה, שסרטי-ילדים חייבים להח' ריש את האוזן. שכולם יצרחו כל הזמן, ואז זה בטח יהיה משעשע. כך נולדה לה, מן הסתם, תרבות הדיבור הממארת של ימינו.

אם זה קנה-מידה להצלחה, הסרט הזה הוא בפירוש להיט. לראייה, רק באמריקה הוא הכניס משהו כמו 127 מיליון דולר, ועם זה אי-אפשר להתווכח. אמנם הרעיונות שבו מוש"אלים בלי הרבה תיחכום מסרטים קודמים כמו האיש המתכווץ או המסע המנטסטי, אבל למי זה משנה? מדובר במצגים מפורז שפיתח מכ"שיר המקטין הפגים למידות זעירות. שעה ש"הוא ורעייתו נעדרים מן הבית, מופעל המכשיר בטעות וממוזער את שני ילדיו וגם את השניים של השכן, שבאו לביקור-רמתע. כל שאר הסרט הוא מסע הילדים הממוזערים מקצה הגן חזרה הביתה, דרך העשב שנראה כמו ג'ונגל סבוך,

ריפוי בשמאלץ

המרפא (תכלת, תל-אביב, פולין) — אשתו של מנתח מהולנד נוספת איר

הו, יחד עם בתם הקטנה, לסובת מאהב צעיר יותר. המנתח השבור משתכר בפונדק ממוקמק, ואז מתנמל עליו שודד, מכה אותו על ראשו, מרוקן את כיסיו ומשאיר אותו בצידי הדרך. מעוצמת החבטה, שוכח הרופא מי הוא ומה הוא, ובאין מרטה בכיסו, הוא יוצא לנודד בדרכי הארץ. אחרי שהוא מתחיל לעבוד כפועל בחווה, מתחילים לצוץ, בתת-ההכרה, זיכרונות מעורפלים של כישוריו הרפואיים. הוא מציל את רולי בנו הפצוע בן החווה, והשמועה על יכולתו המופלאה לעזור למימרים שבהם הרופא המקומי כשל וחיים ידיום עושה לה כנפיים. עד מהרה הוא זוכה למעמד של מעין רופא אלילי מקומי. הוא גם מצטיין בתבונה אנתטית רבה, בעיקר כאשר הוא מסייע לרומאן שרקם בין זבנית בחנות סידקית, לבנו של הגביר המקומי.

זקן מדי לקפואיירה

זרקים על גגות ניו יורק (דיגאוף, תל-אביב, ארצות-הברית) — זוכרט

ויזי הישיש (75) עשה, כנראה, את הסרט הזה מתוך געגועים להצלחותיו הגדולות בעבר, סר"טים כמו אלימות בשכונות העוני או סיפור הפר-ברים, על המהגרים החיים בשולי חברת-השפע האמריקאית. אבל הפעם יצא לו ניסיון מוגומגם לעוד סרט אופנתי, שאולי יצליח לעשות נפשות לטובת ה"קפואיירה" הבראזילית.

העלילה מתרחשת בשכונת-עוני ניו-יורקית, בין גורדי-שחקים עזובים והרוסים למחצה. בני-עשרה, שננטשו על-ידי הוריהם, מתגוררים על גגות הבתים, מתפרנסים לא-ברור-ממה, ומבלים ערבים בריקודים שוערים, המזכירים במשהו את טכניקת הלחימה של העבדים הכרי-שים בברזאיל, הידועה, כמי שיודעים כל חסידי ג'ורג' אמאדו, בכינויה "קפואיירה".

סורח-סימס מבקש להשתלט על אחד הבני-ינים הנטושים, כדי למכור שם את מרכולתו.

סירטי קולנוע בטלוויזיה

*** **יום ראשון הארוך** (יום רביעי, 20 בדצמבר, בשעה 22:05) — מעצב צעיר הוא מושא אהבתם של רופא יהודי ואשת קאריירה. התמודדות גלויה עם מערכת-יחסים הומו-סכסואלית ומישחק משובח של פיטר פינץ' וגולנדה ג'קסון, כשני המבוגרים המחוזים אחרי הצעיר האופנתי. מסרטי המוצלחים ביותר של הבימאי הבריטי ג'ון שלזינג'ר.

* **מטרה** (יום שישי, 22 בדצמבר, בשעה 22:30) — אולי לא ארתור מן במיטבו, (איפה בוני וקלייד או גורגיה?), אבל בהחלט מותחן-ריגול מיקצועי, השולח את ג'ין הקמן בחברת מאט דילון לגרמניה, כדי לפתור תעלומה של הדלפות מיס-תוריות לאויב, שבהן נחשד הקמן עצמו. הנוסחה מוכרת והעימות בין הקמן — מצויין כתמיד — לבין דילון הוא אופייני להתנגשות בין אב לבן המתמרד נגדו.

*** **רסיסי חיים** (יום שני, 25 בדצמבר, בשעה 23:30) — מסירטי הדגל של דור המחאה האמריקאי בשנות ה-60, מעין סיכום של ההתקוממות נגד הערכים הבורגניים באשר הם, ורמז למרד ההולך ודועך. בוב רפאלסון לא הצליח יותר לשחזר את עוצמת הסרט הזה, ג'ק ניקולסון היה אז במיטבו, לפני שגלש לפזזה של מסיכה מחייכת בזדוניות, וקארן בלק זכתה בסרט לתפקיד חייה.

הצעיר, מצויר תמונה מאלפת של מוסר שנות ה-90.

*** **באטמן** (רב'חן, ארצות-הברית) מוצג גם בחיפה ובב-חי'קולנוע נוספים ברחבי הארץ) — אי-אפשר להחמיץ את השעי-שוע הקולנועי האופנתי בעולם. ג'ק ניקולסון הוא שטן עליון, מיי-קל קיטון — האביר בדמות העטי-לף. הנצחון הגדול הוא עיצוב אמנותי המצליח להמחיש את האווירה הקוררת של העולם הזקוק לבאטמן.

*** **אחד משלנו** (לב, ישראל) מוצג גם בחיפה ובירושל-ל(ים) — עוד סרט רלוונטי על היחסים המוסריים המסוככים של הישראלי עם עצמו. עבודה יפה ביותר של הצלם אמנון סלומון, ביי-מיו קולח של אורי ברבש, מישחק טוב של כולם, הישג נדיר ביותר.